

vis, arbejdende sig tungt op ad den stejle Sti, der førte over de høje Strandbakker.

Til Emanuel havde et Par af Byens ældre Mænd sluttet sig, to smaa, livlige Skikkelser af den kendte Skibberup-Type: med lange, foroverhængende Arme og krogede Ben, der løftedes højt under Gangen. De hørte bægge til Skibberups ledende Personer og søgte ad mange Omveje og under mange forsigtige Hostelyd og Rømninger at faa Emanuel til at udtale sig nærmere om, hvad han mente, at Provsten vel vilde sige til „denne hersens Historie“, og hvorledes han tænkte, at Fremtiden i det hele vilde stille sig.

Men Emanuel søgte bestandig bort fra det Emne. Han trængte til for en Stund at lade Sind og Tanker hvile og i disse korte Timer at nyde sin Lykke og Frihedsfølelse ubeskaaren. Ogsaa syntes Aftenen ham altfor smuk til at lægge krigeriske Fremtidsplaner i. Det var, som om selve Naturen nu vilde mane til en Stunds Fred og Forsoning. Ofte standsede han og tvang Mændene til Tavshed ved med et Henrykkelses-udbrud at se sig omkring over det foraarsgrønnende Landskab. Lutter Farveharmoni over Himlen, lutter drømmende Hengivelse i Jordens dybe Undfangelses-rødme! Og ikke en Luftning, ikke en Lyd! . . . Jo! Højt, højt oppe under den flammende Himmel ringede en usynlig Lærke Solen ned . . . et Lydpunkt midt i den uendelige Stilhed, en eneste, sitrende Tone, paa samme Gang fjern og besynderlig nær, mindende om en ensom Stjernes Blinken.

Da de naaede op til Bakketoppen, saae de — kun et Par hundrede Skridt borte — Ungdommens Karavane, der havde slaaet Lejr paa et blomsterbroget Markstykke ved Vejkanten, men nu igen brød op og drog videre — de forreste syngende.

Gennem Emanuel gik der pludseligt et lille Ryk. Blandt de bageste havde han faaet Øje paa den, han hele Tiden havde spejdet efter — Hansine.